

Жорж Деламар
Розовата перла

Прочутият бижутер Ламберти от улица „Дьо ла Пе“ в Париж, чиято къща имаше клонове в Довил, Биариц, Лондон и Париж, излезе от бюрото си, за да придружи до вратата на магазина г-н Шлаим, един от най-известните търговци на перли и диаманти в света.

– Не, драги приятелю! – казваше Ламберти. – Аз никога няма да оставя да ме измамат мошеници. Зная, че те са много хитри и сръчни, но смятам себе си за по-хитър. Няма да ми отнемат розовата перла, бъдете спокоен...

– Слушайте! – отговори Шлаим. – Думата ми не е само за крадци, а по-скоро за ония умели хитреци, които със законни средства успяват да измамат и най-подготвените хора.

– Не разбирам! – промълви Ламберти.

Шлаим се канеше да затвори вратата и да даде на бижутера допълнителни пояснения, когато един великолепен автомобил, носещ чуждестранна марка, се спря пред магазина. Един джентълмен, около 50-годишен, изискано облечен и елегантен, слезе от колата. Ламберти подшушна:

– Извинете ме, Шлаим, мисля, че имам клиент.

Шлаим му стисна ръката и си отиде. Виждайки в лицето на новодошлия сериозен купувач, Ламберти не се поколеба да го посрещне сам. С типичен американски акцент джентълменът произнесе:

– Бих искал да купя една перла, но нещо хубаво, което ще дам да монтират.

Като се има предвид, че тази скъпоценност, предназначена за моята съпруга, трябва да ознаменува една скъпа за двама ни годишнина, перлата трябва да бъде без всякакъв дефект и по възможност да няма подобна на себе си.

– Добре, господине! – каза Ламберти. – Аз притежавам най-хубавите перли на света.

И той се обърна към един от продавачите.

– Моля, покажете на господина колекция „А“.

Продавачът извади от едно малко чекмедже цяла серия перли, които джентълменът набързо разгледа, и заяви:

– Не, тези перли са интересни, но не ме задоволяват. Няма нищо особено!

„Дявол го взел! – помисли Ламберти. – Той е добър познавач.“

След колекция „А“ последва колекция „Б“, но също без успех. Решавайки, че клиентът е наистина от знатен произход, Ламберти го помоли да го последва в неговия кабинет и с голяма предпазливост му показа

една перла, една-единствена, невиждана перла, много голяма, с крушовидна форма и нежен розов цвят.

- Никъде няма да намерите подобна, тя е единствена.
- Колко струва? – попита купувачът.
- Двеста хиляди франка.

Тази висока цифра не оказа никакво влияние върху джентълмена. Той отговори:

– Добре! Тази перла ми харесва. Нейната фигура отговаря на наикта, който мисля да направя. Ще ви подпиша чек.

Едва забележимо недоверие пробягна по лицето на бижутера. Другият добави:

– Вие ще ми предадете перлата след осем дни в хотел „Кларидж“. Сега ще отсъствам за няколко дни и ще се върна идущата събота. Ето визитната ми картичка. Мога ли да разчитам на вас?

[???

Разбира се, първата грижа на Ламберти беше да изтегли чека – операция, която не представляваше ни най-малко затруднение. Ламберти потриваше ръце и щом като дойде съботата, лично той занесе розовата перла на мистър Морисън в хотел „Кларидж“.

След един месец хубав автомобил се появи отново на улица „Дьо ла Пе“ и спря пред магазина на Ламберти. Този път мистър Морисън беше придружен от своята жена. Зарадван от надеждата за нова продажба, бижутерът се затече да ги посрещне.

– Жена ми е възхитена от розовата перла – каза американецът. – Възхитена до такава степен, че тя иска непременно да има още една, съвсем същата, за да си направи обици.

– Да, аз искам две еднакви! – каза дамата.

Ламберти вдигна безпомощно ръце.

– Но това е невъзможно, госпожо! – извика той. – Аз вече имам честта да кажа на мистър Морисън, че розовата перла е единствена и въпреки желанието ми да ви услужа...

– Две, трябва ми две перли, аз искам! – каза мисис Морисън с тона на жена, на която никога нищо не се е отказвало.

Нейният мъж се намеси:

– Аз предлагам – каза той на бижутера – да фотографирате и претеглите розовата перла, после да вдигнете на крак всички ваши агенти да открият, колкото и да ви струва това, някоя подобна перла. Щом като намерят, откупете я непременно, за да не я изпуснете, и незабавно ми изпратете една телеграма във Филадельфия. Аз веднага ще направя

необходимото, за да получа и втората розова перла.

– Аз съм съгласен! – каза Ламберти.

Щом розовата перла бе фотографирана и претеглена, тя бе върната на притежателите ѝ, които бяха в навечерието на заминаването си за Америка. Сбогувайки се с мистър Морисън, бижутерът не забрави да го предупреди:

– Господине, вие платихте за розовата перла 200 000 франка. Имайте предвид, че една подобна перла (ако предположим, че се намери) ще струва значително по-скъпо.

– Искате да кажете...?

– Най-малко 300 000 франка. Помислете си само – чифт перли!...

Изключително рядък случай!

– Аз ви давам обещание да купя втората перла за до 400 000 франка – заяви мистър Морисън.

Ламберти се поклони. Той веднага съживи пазара. По негово нареждане агентите му от Европа, Азия и Америка се впуснаха в най-подробни издирвания. Минаха няколко месеца. Най-после един ден мечтаната перла, съвършено еднаква с първата, бе открита в САЩ. Ламберти я получи, сравни я с фотографията и видя, че тая перла си прилича с първата като две капки вода. Тържествувайки, той я откупи за 380 000 франка и незабавно изпрати телеграма на Морисън: „Работата е свършена. Розовата перла е на ваше разположение. 380 000 франка.“

Той не получи никакъв отговор. Една проверка установи, че мистър и мисис Морисън са непознати във Филадельфия. Втората розова перла и първата бяха една и съща. Откупена от един „американец“, гениален спекулатор, за 200 000 франка и продадена в благоприятен момент, когато Ламберти се явява купувач, за 380 000 франка, тя беше успяла да донесе на своя притежател за 6 месеца чиста печалба от 180 000 франка.

КРАЙ

© Жорж Деламар

Сканиране, разпознаване и редакция: 4040, 2007

Публикация:
Вестник „Стандарт“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4462>]